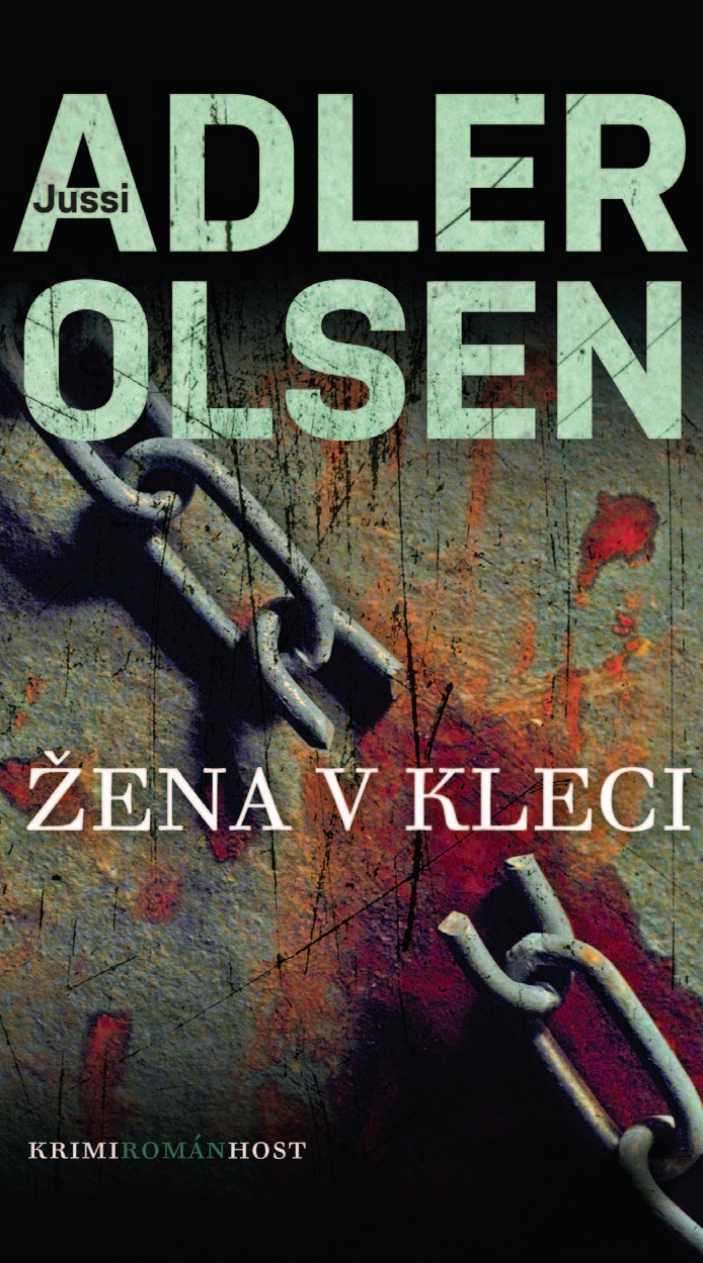

ADLER Jussi OLSEN

ŽENA V KLECI

KRIMIROMÁNHOST

JUSSI ADLER-OLSEN
ŽENA V KLECI

Kriminální román
Brno 2012

ADLER

Jussi

OLSEN

ŽENA V KLECI

Jussi Adler-Olsen: Kvinden i buret

Copyright © JP/Politikens Forlagshus

København, 2007

Translation © Kristina Václavů, 2011

Cover design © Wildes Blut, Atelier für Gestaltung,
Stephanie Weischer using photographs from
plainpicture/Arcangel

Czech edition © Host — vydavatelství, s.r.o.,
2011, 2012 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7294-745-4 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7294-746-1 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7294-747-8 (Formát PDF pro čtečky)

ISBN 978-80-7294-748-5 (Formát MobiPocket)

Věnováno Hanne Adler-Olsenové,
bez níž by pramen vyschl.

Bříška prstů si o holé zdi sedřela do krve, ruce už ani necítila, jak tloukla pěstmi do tlustých okenních skel. Nejméně desetkrát dotápala k ocelovým dveřím a pokusila se je vypáčit, ale nepohnuly se ani o píd' a ostrá hrana se jí zařízla pod nehty.

Když je měla všechny polámané, klesla na studenou zem a chvilku tiše oddychovala. Napínala zrak do tmy, srdce jí bušilo a nakonec se rozkřičela. Řvala, dokud jí nezačalo zvonit v uších a hlasivky nevypověděly službu.

Zaklonila hlavu a znovu ucítila závan čerstvého vzduchu proudícího odkudsi z výšky. Možná by tam mohla vyskočit. Třeba by se jí podařilo něčeho zachytit, kdyby se pořádně rozběhla.

A ti mizerové by se na ni museli přijít podívat.

Kdyby se prvnímu, který vstoupí, vrhla prsty po očích, mohla by ho oslepit. Když bude dostatečně mrštná a nezáváhá, třeba se jí to podaří a ona vyklouzne.

Chvíli sála krev z poraněných prstů, pak se na nich vzepřela a postavila se.

Oslepeně zírala ke stropu. Asi to bude vysoko, těžko se něčeho zachytí, ale zkusit to musí. Nic jiného jí nezbývá.

Svlékla si bundu a pečlivě ji složila do rohu místnosti, aby o ni nezakopla. Z podřepu se vymrštila do výšky a vzpažila, nic však nenahmatala. Několikrát výskok zopakovala, pak se stáhla k zadní stěně a znovu nabrala dech. Rozběhla se, vyskočila a pokusila se dosáhnout co nejvýš. Při dopadu jí ale podklouzla noha a ona se svalila na bok. Zasténala, neboť narazila ramenem na beton a udeřila se do hlavy. Před očima se jí roztančily zlatavé hvězdičky. Zaúpěla.

Zůstala dlouho ležet na zemi, chtělo se jí plakat, ale nešlo to. Navíc, kdyby ji věznitelé zaslechli, mohli by si to

špatně vyložit. Mysleli by si, že se vzdala, ale to ona nemá v úmyslu. Právě naopak.

Bude o sebe pečovat. Pro ně je ženou v kleci, ale o tom, nakolik jsou mříže neprostupné, bude rozhodovat ona. Unikne jim v myšlenkách, a tak udrží šílenství na uzdě. Nikdy se jim nepodaří ji pokořit. Tak se rozhodla, ležíc na zemi, zatímco jí v rameni tupě tepalo a oko zvolna otékalo.

Dříve nebo později se jí podaří uniknout.

Carl se podíval do zrcadla a přejel si prstem po spánku, kam ho zasáhla kulka. Rána už byla zahojená, ale kdyby mu někdo odhrnul vlasy, všiml by si jizvy.

Jenže kdo by to asi tak dělal, pomyslel si, zatímco si bedlivě prohlížel obličej.

Viditelně se změnil. Rýhy kolem úst má hlubší, kruhy pod očima temnější a z očí mu číší lhostejnost. Carl Mørck už není tím zkušeným vyšetřovatelem, který pro svou práci žije a dýchá. Už před sebou v zrcadle nevidí toho elegantního Juta, který obočím vyjadřuje údiv a na rtech má úsměv. K čemu by mu takové nesmysly dneska byly?

Zapnul si košili, oblékl bundu, dopil zbytek studené kávy a práskl za sebou dveřmi, aby nikdo z ostatních obyvatel domu nezůstal na pochybách, že je čas vstávat. Do oka mu padla jmenovka na dveřích. Je na čase ji vyměnit. Vlastně to měl udělat dávno, vždyť už je to dlouho, co se Vigga odstěhovala. Nebyli sice ještě rozvedení, ale moc jim k tomu nechybělo.

Vyrazil směrem k Hestestienu. Kdyby stihl vlak za dvacet minut, mohl by pobýt u Hardyho v nemocnici půl hodiny; pak musí na policejní stanici.

Blížil se k červenému kostelu tyčícímu se nad holými stromy a pokoušel se namluvit sám sobě, jaké měl navzdory všemu štěstí. Stačily dva centimetry vpravo a Anker by žil. Jeden vlevo a zemřel by Carl. Od cesty vinoucí se podél zelených polí kolem hřbitova ho dělily jen centimetry.

Snažil se to pochopit, ale nebylo to snadné. O smrti toho moc nevěděl. Jen to, že může být nepředvídatelná, jako blesk z čistého nebe, a nekonečně tichá, když k ní dojde.

Na druhou stranu věděl všechno o tom, jak kruté a zbytečné může být umírání. To věděl naprosto přesně.

Stalo se to hned pár týdnů po škole: obraz první zavražděné oběti se Carlovi zaryl do paměti. Malá, drobná žena, kterou uškrtil manžel, tam ležela s matnými očima a výrazem, který Carla pronásledoval několik týdnů. Od té doby obrazů neustále přibývalo. Každé ráno se připravil na to, že uvidí celé dílo. Zakrvácené oblečení, voskově bílý obličej a profesionálně chladné fotografie. Každý den poslouchal lidské lži a výmluvy. Zločin na každý den, pokaždé v jiném vydání, po čase čím dál tím nesnesitelnější. Pětadvacet let u policie, z toho deset na oddělení vražd, to člověka zocelí.

Tak to šlo až do dne, kdy dostal případ, který jeho pancířem pronikl.

Poslali ho s Ankerem a Hardym na Amager, do zchátralého domu stojícího u štěrkové cesty plné výmolů. Čekala tam mrtvola, aby jim vyprávěla svůj příběh.

Jako už tolikrát předtím to byl zápach, který přiměl souseda zavolat policii. Vypadalo to na samotáře, který se klidně uložil ke spánku do vlastních výkalů a vydechl svůj poslední oblak alkoholových výparů. Dokud si nevšimli hřebíku z nastřelovací pistole, který mu trčel z lebky. Kvůli tomu hřebíku se věci chopilo kodaňské oddělení vražd.

Toho dne byl v pohotovosti Carlův tým, proti čemuž on ani jeho dva asistenti nic zvláštního nenamítali, i když si Carl jako obvykle neopomněl postěžovat na přílišnou pracovní zátěž a pomalost ostatních týmů. Ale kdo mohl tušit, jak osudným se jim tento případ stane? Kdo mohl tušit, že od okamžiku, kdy vstoupí do zápachu z rozkládající se mrtvoly, neuběhne ani pět minut a Anker bude ležet na zemi

v kaluži krve, Hardy udělá své poslední kroky a v Carlovi zhasne plamen, bez něhož se kriminalista kodaňské policie neobejde?

Bulvární noviny zbožňovaly místopředsedkyni Demokratické strany Merete Lynggaardovou za všechno, co ztělesňovala, říkala i dělala. Za ostré výpady od řečnického pultu v parlamentu i za nedostatek vážnosti vůči premiérovi a jeho nohsledům. Za její ženské vnady, šibalské oči a svůdné dolíčky ve tvářích. Milovaly ji pro její mládí a úspěch, ale ze všeho nejvíc pro to, že přižívovala spekulace o tom, proč se tak nadaná a krásná žena dosud nikdy neobjevila na veřejnosti v doprovodu nějakého muže.

Díky Merete Lynggaardové šel bulvární tisk dobře na odbyt. Ať už byla lesbička nebo ne, byla pro ně vděčným tématem.

A Merete to o sobě moc dobře věděla.

„Proč si nevyjdete s Tagem Baggesenem?“ dorážela na ni sekretářka, když se s Merete vyhýbaly kalužím na parkovišti u Christiansborgu, kde sídlil parlament. Mířily k malému modrému audi. „Je mi jasné, že by si s vámi rád vyšel někdo, ale on je do vás úplně blázen. Kolikrát se vás už pokusil někam pozvat? Spočítala jste si vůbec, kolik vzkazů už vám nechal na stole? Dneska tam taky jeden máte. Merete, proč mu nedáte šanci?“

„Tak mu ji dejte sama.“ Merete hodila hromadu složek na zadní sedadlo vozu. „Co bych si s ním, prosím vás, asi tak počala, s nějakým mluvčím za odbor dopravy ze strany Radikální střed? Nevíte náhodou? Copak jsem nějaký kruhák v Herningu?“

Merete pohlédla ke zbrojnici. Fotografoval tam nějaký muž v bílém baloňáku. Nefotí i ji? Otrásla se. Pocit, že ji

někdo sleduje, ji začínal obtěžovat. Jsem úplně paranoidní, napadlo ji. Už bych si asi měla odpočinout.

„Tagu Baggesenovi je pětatřicet a vypadá božsky. No, možná by mohl trochu shodit. Ale má usedlost ve Vejby a mám dojem, že ještě něco dalšího v Jutsku. Co byste chtěla?“

Merete se na ni podívala a nevěřičně zavrtěla hlavou. „Jo, je mu pětatřicet a bydlí u mámy. Víte co, Marianne, nechte si ho sama. Vždyť jste jím úplně posedlá. Já vám ho nechám, je váš!“

Vzala sekretářce z náruče komínek spisů a položila je na sedadlo vedle ostatních. Hodiny na palubní desce ukazovaly 17.30. Už má zpoždění.

„Budete jim dnes večer ve sněmovně chybět, Merete.“

„No a co?“ odvětila a pokrčila rameny. Když vstoupila do politiky, dohodla se s předsedou poslaneckého klubu Demokratické strany, že po šesté hodině večer je volná, pokud se nebude konat nějaké důležité a neodkladné zasedání výboru či hlasování. „To nebude žádný problém,“ ujistil ji tehdy, dobře si vědom toho, kolik hlasů jim přinesla. Takže by to neměl být problém ani dnes.

„A kam tak spěcháte?“ naklonila sekretářka zvědavě hlavu k rameni. „Jakpak se jmenuje?“

Merete se na ni zlehka usmála a přibouchla jí dveře před nosem. Je na čase, aby Marianne Kochovou vyměnila.

Vedoucí oddělení vražd Marcus Jacobsen měl v kanceláři vždycky nepořádek, ale nijak ho to nevyvádělo z míry. Považoval to za pouhý vnější jev, uvnitř se cítil naprosto spořádaný. Ve své zkušené mysli měl vše pečlivě srovnané, žádný detail mu nikdy neunikl, dokonce i po deseti letech si pamatoval všechno do puntíku.

Jen v situacích, jako byla tato, kdy jeho pracovníci zaplnili do posledního koutku blízcí spolupracovníci, kterým nic neunikne a kteří se museli vyhýbat přetékajícím stolům s důkazním materiálem, mu to nebylo příjemné. Tehdy svůj nepořádek, připomínající chaos o soudním dni, přehlížel s určitou nelibostí.

Přiložil k ústům otlučený hrnek se Sherlockem Holmem a pořádně si usrkl vychladlé kávy. Snad už podesáté si toho rána vzpomněl na poloprázdnou krabičku cigaret, kterou měl v kapse. Dneska už si nezapálí ani na dvoře. Zpropadené nařízení, pomyslel si.

„Poslouchej!“ obrátil se Marcus Jacobsen na svého náměstka Larse Bjørna, kterého požádal, aby po poradě ještě počkal v kanceláři. „Jestli si nedáme pozor, tak nám ten případ zavražděného cyklisty v parku ve Valby dá pořádně zabrat,“ promluvil Jacobsen.

Lars Bjørn přikývl. „Jo, a na to, že se ke skupině vrátil Carl Mørck a hned si zabral čtyři naše nejlepší vyšetřovatele, na to se vykašleme? Lidi si na něj stěžují, a hádej komu?“ Zabořil si prst do hrudníku, jako kdyby byl jediný na světě, kdo musí poslouchat lidské nářky.

„Chodí pozdě,“ pokračoval Bjørn, „sekýruje lidi, vrtá se v případech, neodpovídá na výzvy, v kanceláři má bordel, a aby toho nebylo málo, tak volali z ústavu soudního

lékařství a stěžovali si na něj kvůli nějakému telefonnímu hovoru. Kluci ze soudního lékařství! Chápeš? To je co říct, vždyť ty jen tak něco nerozhází! Bez ohledu na to, co se mu stalo, s ním musíme něco udělat. Jinak vážně nevím, jak by naše oddělení mohlo fungovat dál.“

Marcus povytáhl obočí. Sám viděl Carla jinak. Vlastně ho měl rád, jen ta skepse v jeho očích a kousavé poznámky, ty by opravdu dokázaly umořit každého. „No, máš pravdu, jediný, kdo s ním v práci vydržel, byli Hardy s Ankerem. Jenže to byly naprosté výjimky.“

„Marcusi, lidi to neřeknou přímo, ale ten chlap je jak osina v zadku, a to byl mimochodem vždycky. Nehodí se k nám, musíme spolu úzce spolupracovat, a on je jako kolega od začátku beznadějný případ. Proč sis ho vlastně z Bella-høj bral?“

Šéf se podíval Bjørnovi zpřima do očí. „Vždycky byl a pořád je vynikající vyšetřovatel, Larsi. Proto.“

„No tak dobře, chápu, že ho nemůžeme jen tak zničehonic vyhodit, a v téhle situaci už vůbec ne, ale Marcusi, musíme s ním něco udělat.“

„Je u nás sotva týden od skončení nemocenské, takže mu musíme dát šanci. Co kdybychom ho trochu víc šetřili a chránili?“

„To nemyslíš vážně! Poslední dobou máme víc případů, než na kolik stačíme. A některý jsou navíc velký případy, to přece víš. Požár v ulici Amerikavej — je spojený s vraždou, nebo není? Loupež v ulici Tomsgårdsvej, při které zabili jednoho z klientů banky. Znásilnění v Tårnby, kdy ta dívka zemřela. Pobodaný nožem v klučičí partě v Sydhavnu, zavražděný cyklista v parku ve Valby. Mám pokračovat? K tomu si připočti všechny staré případy, s některýma jsme zatím vůbec nepohnuli. Jenže s vedoucím, jako je Mørck, s takovým

těžkopádným, nevrlym, nudným bručounem, co se chová hnusně ke kolegům, se ti každá skupina hned rozloží. Všem nám tady vadí, Marcusi. Pošli Carla k šípku, ať sem přijde mladá krev. Víím, že to zní drsně, ale je to můj názor.“

Musel mu dát za pravdu. Dobře si své lidi během schůze prohlédl, byli zamlklí, uzavření a unavení. Opravdu neměl v úmyslu nechat je na holičkách.

Náměstek přešel k oknu a upřel pohled na protější stranu ulice. „Mám nápad, myslím, že jsem vymyslel řešení, i když po nás možná skočí odbory, ale doufám, že ne.“

„Sakra, Larsi, s odbory si nechci nic začínat. Jestli máš v úmyslu snížit mu plat, půjdou nám po krku.“

„Zbavíme se ho, ale poletí obloukem přímo o patro výš. My ho povýšíme!“

„No nazdar.“ Na tohle si Marcus bude muset dát pozor. Jeho náměstek je neobyčejně zdatný detektiv s obrovskými zkušenostmi, vyřešil spoustu případů, ale o personální politice se ještě má dost co učit. Tady se jen tak nepropouští, ať už cesta těch, kdo odcházejí, vede kamkoliv. „Říkáš, že bys ho povýšil? A jak, prosím tě? Kdo mu podle tebe to místo asi tak uvolní?“

„Je mi jasný, žes byl vzhůru skoro celou noc, a od rána tu byl frmol kvůli té zpropadené vraždě ve Valby, takže nevíš, co je novýho. Nezaslechl jsi náhodou, co se dnes dopoledne stalo v Christiansborgu?“

Jacobsen zavrtěl hlavou. Od té chvíle, co došlo ke zvratu v případě zavražděného cyklisty, měl dnes opravdu práce nad hlavu. Až do včerejšího večera měli dobrou, věrohodnou svědkyni. Věděla toho evidentně víc, než vypověděla, takže si byli jistí, že promluví, už to bylo na spadnutí, když vtom se nečekaně uzavřela a nevydala už ani hlásku. S největší pravděpodobností někomu z jejích blízkých vyhrožovali. Vy-

slýchali ji dál, dokud nebyla úplně vyždímaná, mluvili i s jejími dcerami a matkou, ale nikdo ani necekl. Dostaly zkrátka strach. Ne, Marcus se opravdu moc nevyspal, takže kromě titulků ranních novin neměl o ničem ani ponětí.

„Jde zase o Stranu Dánska?“ zeptal se.

„Přesně. Jejich politicko-právní mluvčí znovu podala návrh v duchu dosavadní policejní politiky a tentokrát získá většinu. Projde to, Marcusi, tentokrát si Piv Vestergårdová prosadí svou.“

„To není možné!“

„Ale je, hřímala za pultíkem dobrých dvacet minut a vládní strany ji samozřejmě podpořily, i když Pravice se pocho-pitelně vzpouzela.“

„A?“

„No co myslíš? Přišla se čtyřmi příklady ošklivých odlo-žených případů, které by podle jejího mínění bylo v zájmu veřejnosti potřeba vyřešit. A podobných lahůdek měla v zá-loze víc, to si piš.“

„Do háje! Ona si snad myslí, že je odkládáme jen tak z plezíru nebo co!“

„Naznačila, že k tomu dochází u určitého druhu pří-padů.“

„Co je to za nesmysl! Jakého určitého druhu?“

„Upozornila mimo jiné na ty, ve kterých se obětí zločinu stali členové Strany Dánska nebo liberálové. Týkalo se to celostátních případů.“

„Husa jedna, vždyť nemá všech pět pohromadě!“

Náměstek zavrtěl hlavou. „To bych tak jistě netvrdil. Tohle byl jen začátek, pak vytáhla samozřejmě i zmizelé děti, téměř teroristické útoky na politické organizace a případy obzvláště bestiálních vražd.“

„No jo, snaží se získat co nejvíc hlasů, o to jí jde.“

„Jasně že jde po hlasech, mohlo to jít úplně mimo sněmovnu. Všem jde o hlasy, proto teď všechny strany zasedají vedle na ministerstvu spravedlnosti. Části spisů poslali bleskově finančnímu výboru a podle mě budeme mít do čtrnácti dnů na stole rozhodnutí, kdyby tě zajímal můj názor.“

„A mohl bys mi upřesnit, čeho se to rozhodnutí bude týkat?“

„No že na kriminálce vznikne nové oddělení. Navrhuje, aby se jmenovalo oddělení Q podle volebního označení Strany Dánska. Nejsem si jistý, jestli to neměl být vtip, ale určitě nás to nemine.“ Sarkasticky se zasmál.

„A smysl toho všeho?“

„No, zkrátka a dobře by se to oddělení mělo zabývat tím, čemu říkají *případ hodný zvláštní pozornosti*.“

„Věnovat se případům hodným zvláštní pozornosti,“ podivil se Jacobsen. „Jo, to je opravdu krásný vestergårdovský výraz, zní to skvěle. A kdo bude rozhodovat o tom, které případy si toto vzletné označení zaslouží? To neříkala?“

Lars Bjørn jen pokrčil rameny.

„Fajn, takže ona chce, abychom dělali to, co už stejně děláme. A to je všechno? Co je nám do toho?“

„Zřídit oddělení má za úkol státní policie, ale administrativně bude podle všeho spadat pod kodaňské oddělení vražd.“

Jacobsen vytřeštil oči. „To není možné! Co má znamenat to *administrativně*?“

„My navrhujeme rozpočet a povedeme účetnictví. Zajistíme personál a mimo jiné taky místnosti.“

„To nechápu, kodaňský útvar má řešit stoleté případy odněkud z Hjørringu? To se krajům moc líbit nebude. Budou chtít poslat na hlavní útvar své zástupce.“

„To bude hračka. Dá se to prezentovat jako úleva krajům, takže to nebudou brát jako úkol navíc.“

„To znamená, že pod naši střechu přibudou přivandrovalci na beznadějně případy a my jim budeme krýt záda? Děláš si legraci, to nemůžou myslet vážně.“

„Počkej, Marcusi, poslouvej mě. Jednalo by se jen sem tam o pár hodin a týkalo by se to pár zaměstnanců. O nic nejde.“

„Ale nevypadá to tak.“

„Dobře, tak to dostaneš naservírovaný natvrdo, bez pardonů, je to jasné?“

Vedoucí oddělení si promnul čelo. Copak si může vybírat?

„Marcusi, jsou v tom prachy.“ Bjørn udělal dramatickou pauzu a naléhavě pokračoval. „Není jich moc, ale dost na to, abys zaměstnal jednoho člověka a převedl na naše oddělení pár milionů. Je to zvláštní nařízení, kterému nesmí nic stát v cestě.“

„Jo takhle! Pár milionů?“ soustředěně přemýšlel Jacobsen. „Dobře, dobře!“

„Není to geniální? Oddělení založíme raz dva. Marcusi, oni počítají s tím, že se budeme cukat, ale my je převezeme. Vyjdeme jim vstříc a navrhneme rozpočet, ve kterém se vyvážujeme specifikace ceny za jednotlivé úkony do koruny a na místo vedoucího nového oddělení dosadíme Carla Mørcka. Nebude mít zas tak moc co řídit, protože na to bude sám, všichni ostatní se budou držet v uctivé vzdálenosti, to ti garantuju.“

„Carl Mørck bude vedoucím oddělení Q?“ Marcus si představil oddělení, které se hravě protluče za méně než milion ročně, včetně cestovních výdajů, odborných expertiz

a podobných záležitostí. Když si zažádají o pět milionů ročně na provoz, zbude jim víc peněz pro týmy pracující na vraždách, a hlavně by se pak mohli věnovat starším případům, sice ne případům oddělení Q, ale něčemu podobnému. Chce to hlavně prostupné hranice, ty jsou klíčem ke všemu, ale geniální nápad to nepochybně je.

Hardy Henningsen byl nejvyšší policista, jaký kdy na stanici pracoval. Podle vojenské knížky měl dva metry a sedm centimetrů, to však nebylo rozhodující. Při zadržení to byl vždy Hardy, kdo se ujal slova, takže si všichni byli nuceni svá práva vyslechnout v záklonu, což na většinu z nich patřičně zapůsobilo.

Ovšem v současné době se Hardyho výška nezdála být právě výhodou. Carl měl dojem, že Hardyho dlouhé ochrnuté nohy leží v posteli stále pokrčené. Navrhl sestře, aby se u postele uřízla dolní pelest, ale tak daleko její kompetence zřejmě nesahaly.

Hardy na to neřekl ani slovo, ostatně nevyjadřoval se vůbec k ničemu. Měl nepřetržitě zapnutou televizi a návštěvám, které proudily dovnitř a ven, nevěnoval pozornost. Ležel v Hornbæku ve specializovaném rehabilitačním ústavu pro pacienty s poruchami míchy a pokoušel se žít. Rozmýšlel potravu a hýbal trochu ramenem, což bylo to jediné, nad čím měl od krku dolů vládu, a v neposlední řadě dovolil zdravotnickému personálu lopotit se s jeho nemotorným tělem. Když ho omývali v rozkroku, napichovali mu kanyly a vyměňovali pytlík s výkaly, jen zíral do stropu. Hardy toho zkrátka už moc nenamluvil.

„Jsem zpátky na stanici, Hardy,“ ozval se Carl a urovnal mu přikrývku. „Dělají na tom případu, co to dá. Ještě sice nic nemají, ale ty, co po nás stříleli, určitě najdou.“

Hardyho těžká víčka se ani nezachvěla. Nevěnoval pozornost ani Carlovi, ani rádoby žhavé reportáži ve zprávách na kanálu TV 2 o vyklizení alternativní scény v Ungdomsusetu. Už se ani nezlobil. Carl mu rozuměl víc než kdokoliv jiný, nicméně se mu nepřiznal, že taky na všechno kašle.

Bylo mu úplně jedno, kdo po nich střílel. K čemu by mu to bylo? Jestli to neudělal ten, tak to byl někdo jiný, mezi lidmi narazíš na nejružnější grázly.

Kývl na sestru, která vešla do pokoje s čerstvou infuzí v ruce. Při poslední návštěvě ho požádala, aby počkal venku, než Hardyho obstará. Carl se odmítl hnout z místa a ona si to velmi dobře zapamatovala.

„Á, to jste vy?“ vyklouzlo jí podrážděně a významně se zadívala na hodinky.

„Hodí se mi to takhle líp, než půjdu do práce. Není to doufám problém?“

Znovu mrkla na hodinky. Pomyslela si, že nemusí chodit do práce právě časně.

Chopila se Hardyho paže a prohlédla mu kanylu připevněnou na hřbetě ruky. Vtom se otevřely dveře a vstoupila fyzioterapeutka, kterou čekala nelehká práce.

Poplácal přikrývku v místě, kde se rýsovala Hardyho pravá paže. „Děvčata si tě taky chtějí trochu užít, takže, kamaráde, já padám. Zítra se stavím o trošku dřív a pokecáme. Drž se.“

Zápach léčiv se za ním táhl až na chodbu, kde se musel opřít o stěnu. Košile se mu lepila na záda a pot z podpaží prosakoval do dalších centimetrů látky. Ode dne, kdy došlo k přestřelce, mu k tomu stačilo málo.

Hardy s Carlem a Ankerem dorazili na místo činu jako obvykle první, dřív než všichni ostatní. Přesně podle předpisů si oblékli bílé jednorázové kombinézy, rukavice, nasadili si masky a sítky na vlasy. Cesta ze stanice jim netrvala dlouho, od nálezu těla staršího muže s hlavou provrtanou hřebíkem neuplynula ani půlhodina.

Měli by mít dost času na ohledání, než se přizene starej. Byl totiž, jak věděli, u policejní ředitelky na restrukturali-

začnů poradě. Jakmile se o věci dozví, objeví se co nevidět i s doktorem, protože Marcus Jacobsen by nikdy nedal přednost kancelářské práci před místem činu.

„V okolí domu technici asi ostrouhají,“ prohlásil Anker a začvachtal nohou v půdě rozmáčené nočním deštěm.

Carl se rozhlédl po zemi, ale neviděl žádné jiné stopy než od sousedových dřeváků. Dům vypadal jako bývalý armádní objekt, prodaný někdy v šedesátých letech. Tehdy byl určitě pěkný, což se o něm dnes rozhodně říct nedalo. Měl propadlý krov, děravou střechu, souvislé omítky nebylo nikde víc než dva lokty a vlhkost také udělala své, i jmenovka Georga Madsena napsaná lihovou fixou byla napůl rozpitá. Všemi škvírami se ven dral puch rozkládající se mrtvoly, zkrátka se jednalo o vcelku prima stavení.

„Promluvíím se sousedem,“ navrhl Anker a obrátil se k muži, který na ně už půl hodiny trpělivě čekal. K verandě skromného obydlí to bylo nanejvýš pět metrů. Až tu barabiznu strhnou, bude mít docela slušný výhled.

Hardy snášel mrtvolný pach ze všech nejlépe. Snad proto, že byl vysoký a nahoře už to nebylo tak zlé, anebo měl možná horší čich než ostatní. Tentokrát to opravdu stálo za to.

„Fuj, ten ale strašně smrdí,“ nadával Carl v chodbě, když si nazouval modré igelitové návleky.

„Otevřu okno,“ oznámil Hardy a vyšel ze stísněné před síně do vedlejší místnosti.

Carl postupoval dál do malého obývacího pokoje. Spuštěnými žaluziemi neprunikalo dovnitř příliš mnoho světla, ovšem dost na to, aby spatřili v rohu opřenou postavu s šedozelenou kůží a rozpraskanými puchýři ve tváři. Z nosu jí vytékala řídká, načervenalá tekutina a knoflíky na košili držely k prasknutí napnutou látku svírající nafouklý hrudník. Oči měly konzistenci vosku.

„Hřebík v hlavě pochází patrně z plynové nastřelovací pistole Paslode,“ hlásil Hardy zezadu a natahoval si bavlněné rukavice. „Leží vedle na stole, spolu s akuvrtačkou. Musíme si ověřit, jak dlouho vydrží bez nabíjení.“

Chvilíčku pokračovali v obhlídce místnosti ve dvou, pak se připojil i Anker.

„Soused tu bydlí od šestnáctého ledna,“ spustil Anker, „což je deset dní, a mrtvého během té doby nikdy venku neviděl.“ Ukázal na mrtvolu a rozhlédl se po místnosti. „Usedl se na verandě, aby si užil špetku globálního oteplování, a ucítil zápach. Je z toho chudák trochu mimo. Možná by se na něj měl kouknout doktor, až ohledá mrtvolu.“

Co se stalo v následující chvíli, Carl nikdy nikomu přesně neřekl, a všichni jeho mlčení respektovali. Většinou se domnívali, že byl mimo sebe. On si však naopak pamatoval všechno naprosto přesně, jen při vyprávění nechtěl zacházet do detailů.

Zaslechl, že někdo přichází z kuchyně, ale nevšímal si toho. Možná to bylo tím puchem anebo si myslel, že dorazili technici.

O pár vteřin později koutkem oka zaznamenal, jak do místnosti vrazila postava v červené kostkované košili. Napadlo ho, že by měl vytáhnout zbraň, ale neudělal to. Reflexy nezafungovaly. Místo toho upadl do šoku, když Hardyho zasáhla do zad první střela a při pádu strhl Carla pod sebe. Pod neuvěřitelnou tíhou Hardyho prostřeleného těla se Carlovi zkroutila páteř a prasklo mu v koleni.

Střelba pokračovala, Ankera zasáhli do hrudníku a Carla do spánku. Naprosto jasně si vzpomínal, jak ležel pod těžce oddechujícím Hardym, jehož krev prosakovala kombinézou a na zemi se mísila s Carlovou. Pachatelé prošli kolem nich a Carl stále myslel na svou pistoli za pasem.

Na zemi za ním ležel Anker a pokoušel se otočit. Zločinci se dohadovali v malé místnůstce za předsíní. Neuběhlo ani deset vteřin a vrátili se do pokoje. Carl slyšel, jak se je Anker pokoušel zastavit. Později se doslechl, že na ně vytáhl i zbraň.

Odpovědí na Ankerovu výzvu byla ještě jedna rána; zasáhla ho přímo do srdce, až se podlaha zatřásla.

To bylo všechno. Útočníci zmizeli kuchyňskými dveřmi a Carl se nehýbal, nejevil známky života, ani když dorazil doktor. Později mu lékař se šéfem řekli, že si zpočátku mysleli, že je mrtvý.

Ležel dlouho jako omámený, hlavou se mu honily zoufalé myšlenky. Nahmatali mu pulz a odvezli ho spolu s ostatními. Oči otevřel až v nemocnici. Všichni se shodli na tom, že mu v nich vyhasla jiskra.

Měli za to, že to způsobil šok, ale bylo to pocitem viny.

„Můžu vám nějak pomoci?“ otázal se ho třicátník v bílém plášti.

Carl se odlepil od stěny. „Byl jsem u Hardyho Henning-sena.“

„Jste příbuzný?“

„Ne, jsme kolegové. Vedl jsem Hardyho tým na kriminálce.“

„Ach tak.“

„Jak to s Hardym vypadá? Bude zase chodit?“

Mladý lékař se trochu odtáhl, čímž naznačil, že po tom, jak se má jeho pacient, Carlovi nic není. „Bohužel můžu podávat informace jen nejbližším příbuzným, jak jistě víte.“

Carl chytil doktora za paže. „Byl jsem tam s ním, když se to stalo, chápete? Taky mě postřelili, dalšího kolegu zabili. Byli jsme v tom všichni, proto to chci vědět. Bude zase chodit? Můžete mi to říct?“

„Je mi líto.“ Lékař se vyprostil z Carlova sevření. „Jistě se vám podaří získat dostatek informací o zdravotním stavu Hardyho Henningsena úřední cestou, já vám je sdělit nemůžu. Oba musíme dělat svou práci.“

Z doktůrka číšela úporná snaha o autoritu. Přesně dávkované fráze a lehce pozdvižené obočí na Carla zapůsobily jako vstřík benzínu do spalovacího motoru. Mohl mu jednu vrazit, ale raději ho chytil za límec a přitáhl si ho k sobě. „Dělat svou práci, říkáš,“ procedil mezi zuby, „koukej si dávat bacha na ten svůj nanicovatej ksicht, když se takhle vytahuješ, jasný, kámo?“ Svíral límec tak pevně, že doktor sotva popadal dech. „Když tvoje dcera nepřijde do deseti večer domů, jak měla, tak my lítáme od čerta k ďáblu a snažíme se ji najít, a když někdo znásilní tvou ženu nebo když ti z parkoviště zmizí posranej běžovej bavorák, tak je to taky na nás. Když máš nějaký potíže, tak jsme vždycky u toho. Už se ti rozsvítilo, ty hnido? Ještě jednou se tě teda zeptám, jestli bude Hardy chodit.“

Carl povolil límec a doktůrek zalapal po dechu. „Jezdím mercedesem a nejsem ženatý,“ odušil. Trefil do černého; poznal, v jakém stavu se Carl nachází, nejspíš to brali v kurzu psychologie, vtěsnaném mezi přednášky z anatomie. Kapka humoru dokáže odzbrojit, jak se asi učili, ale na Carla to neplatilo.

„Ty zkurvenej hajzlíku, víš, co je to arogance?“ zasípal Carl. „Mazej na ministerstvo zdravotnictví, tady je tě škoda,“ dodal a odstrčil ho od sebe.

V kanceláři na něho čekali oba dva, vedoucí oddělení i náměstek. Zneklidňující důkaz toho, že doktůrkův jekot překonal tlusté zdi nemocnice a dolehl až sem. Chvíli si je prohlížel, ale nevypadali na to, že by mu chtěli něco vytýkat,

spíš se zdálo, že jejich kancelářské mozky osvítil nějaký pošetilý nápad. Sledoval, jak si vyměňují významné pohledy. Nebo to zavánělo záchranou a pomocí? Zase ho nechají hospitalizovat, aby si pohovořil s psychologem o tom, jak naložit s posttraumatickým stresem? Má se zase připravit na pána s hlubokým pohledem, který se pokusí proniknout do nejzazších koutů Carlovy mysli, aby odhalil, co bylo vyřčeno a co zamlčeno? Tak to si klidně můžou strčit za klobouk, Carl v tom má jasno. Z toho, co ho trápí, se člověk jen tak nevymluví. Schylovalo se k tomu už dlouho a záležitost na Amageru byla jen poslední kapkou.

Ať táhnou k čertu.

„Podívej se, Carle,“ začal Jacobsen a prohlížel si Carlův prázdný stůl. „Lars a já jsme probírali tvou situaci a myslíme si, že jsme se v tvém případě dostali svým způsobem na rozcestí.“

Znělo to jako vyhazov. Carl zabubnoval prsty do stolu a zapíchl pohled někam nad hlavu svého šéfa. Copak ho chce vyhodit? To mu jen tak neprojde.

Zadíval se na Tivoli a na nebe nad ním, kde se hrozivě kupily mraky. Jestli ho vyhodí, zmizí odsud dřív, než začne lít. Na místní odboráře se vykašle, půjde rovnou na ústředí svazu na bulvár H. Ch. Andersena. Vyrazit dobrého kolegu jen týden po návratu z nemocenské a dva měsíce po tom, co byl postřelený a ztratil dva výborné partáky, to si nenechá jen tak líbit. Ať nejstarší policejní odborový svaz na světě ukáže, jestli dostojí své pověsti.

„Je mi jasné, že je to pro tebe trochu nahonem, ale rozhodli jsme se, že ti umožníme menší změnu prostředí, totiž abychom mohli lépe využít tvých vynikajících vyšetřovatelských schopností. Povýšíme tě na místo vedoucího nového oddělení, oddělení Q. Tvým úkolem bude zahájit vyšetřování

odložených případů se zvláštním přínosem pro společnost. Tedy případy hodné zvláštní pozornosti, abych tak řekl.“

No nazdar, pomyslel si Carl a opřel se plnou vahou do židle.

„A povedeš oddělení sám, ostatně nikdo jiný se na to nehodí líp než ty.“

„Já, jo?“ protočil Carl panenky.

„Poslechni, Carle, máš za sebou těžké období a tahle práce je pro tebe jak dělaná,“ přisadil si Bjørn.

Co ty o tom můžeš vědět, ty ubožáku? pomyslel si Carl.

„Pojedeš úplně samostatně, po poradě s policejními řediteli krajských útvarů vybereme pár případů a ty si je sám seřadíš podle důležitosti a zvolíš si vlastní pracovní postup. Máš otevřené konto na cestovní výdaje, jen nám každý měsíc odevzdáš vyplněný výkaz,“ neopomenul doplnit šéf.

Carl se zamračil. „Cos to říkal? Sejdou se policejní ředitelé krajských útvarů?“

„No jistě, je to celostátní akce. Proto nemůžeš sedět s bývalými kolegy. Vytvořili jsme u nás úplně nové, samostatné oddělení. Právě ti zařizujeme kancelář.“

Chytře si to vymysleli, takhle už nebudou muset poslouchat žádné další stížnosti, blesklo Carlovi hlavou. „Dobře, takže kde mám tu novou kancelář, jestli se smím zeptat? Nedostanu snad tu tvou?“ řekl nahlas.

Marcus Jacobsen se rozpačitě usmál. „Kde máš kancelář? No, momentálně ve sklepě, ale s tím by se snad později dalo něco dělat. Nejdřív se to musí celé rozběhnout a pak se uvidí. Jestli nebude procento vyřešených případů patričně vysoké, tak ti nemůžu nic slíbit.“

Carl se ještě jednou zadíval na mraky. Ve sklepě, říkali, takže mají v plánu ho zlomit. Dají ho na samotku, nechají ho vymrznout, izolují od ostatních, dokud ho úplně nezdep-

tají. Jako by v tom byl nějaký rozdíl, jestli se to bude dít v patře, nebo v podzemí. Stejně si bude dělat, co chce, a to pokud možno vůbec nic.

„Mimochodem, jak se daří Hardymu?“ otázal se šéf po delší odmlce.

Carl pohlédl na šéfa; to bylo poprvé, co se ho na Hardyho zeptal.

Večery měla Merete jen a jen pro sebe. Na každém metru vozovky mizejícím pod autem zanechávala kousky své osobnosti, které nepatřily do života ležícího za tisovým plotem v Magleby. V okamžiku, kdy zabočila k ospalým polím před Stevnsem a přešla most přes Tryggevældský potok, svou proměnu završila.

Uffe seděl jako obvykle na pohovce, před sebou měl na kraji stolku studený čaj a televizi zesílenou na maximum. Merete zajela autem do garáže, přešla přes dvůr k zadnímu vchodu a oknem ho uviděla zcela zřetelně, jako vždycky. Tichého a nehybného.

V prádelně si vyzula lodičky a odložila aktovku na plynový kotel, kabát pověsila v předsíni a spisy položila v pracovně na stůl. Vrátila se do prádelny, svlékla si kalhotový kostým od Filippy K., přehodila ho přes židli vedle pračky, z háčku stáhla župan a vklouzla do domácích pantoflí. Právě takhle to měla ráda. Nebyla z těch, kdo ze sebe musí pracovní den spláchnout sprchou, jakmile se vrátí domů.

Z igelitové tašky vylovila po krátkém pátrání kávové bonbony Hopjes. Teprve až se jí na jazyku rozlila známá chuť a stoupla jí hladina cukru v krvi, byla připravená vydat se do obývacího pokoje.

Teprve tehdy zavolala: „Ahoj, Uffe, už jsem doma.“

Vždy provedla tentýž rituál. Věděla, že Uffe viděl světla auta od okamžiku, kdy se přehoupla přes kopec, ale ani jeden z nich netoužil po kontaktu dřív, než nastal pravý čas.

Posadila se naproti němu a pokusila se zachytit jeho pohled. „Haló, pane, sleduješ zprávy kvůli Trině Sickové?“ Zašklebil se, ale oči z televizní obrazovky nespustil.

„Ty zlobíš, vid’?“ Vzala ho za ruku, jako obyčejně teplou a měkkou. „Ale Lotte Mejlhedeovou máš radši, nemysli si, že to nevím.“ Pomalu se usmál. Navázali spolu s Merete kontakt a Uffe vypadal spokojeně.

Podívala se na obrazovku a zachytila poslední dva příspěvky televizních zpráv. V prvním Rada pro výživu požadovala zákaz průmyslové výroby kyselin z velrybího tuku, ve druhém šlo o beznadějnou obchodní strategii Dánských družbežáren podporovanou státem. Oba případy jí byly důvěrně známé, pracovala na nich dvě noci.

Přisedla si k Uffovi, vískala ho ve vlasech, kde se mu přes celé temeno táhla dlouhá jizva. „Vstávej, lenochu, jdeme něco zbaštit.“ Volnou rukou chňapla po polštářku a přetáhla ho s ním po zádech; radostně vyjekl a pokusil se jí rukama nohama ubránit, dokud ho nepustila, nepřeskočila pohovku jako kamzík a nezamířila ke schodům.

Zabralo to pokaždé. Výskal blahem, nemotorně ji následoval a pomalu uvolňoval přes den nastrádanou energii. Za neutuchajícího povykování prosupěli jako vláček o dvou vagonech celým horním patrem, seběhli po schodech dolů, vyběhli až ven před garáž, vrátili se přes obývací pokoj a skončili v kuchyni. Po chvilce už si u televize pochutnávali na večeři, kterou jim připravila hospodyně. Včera se dívali na Mr. Beana, předevčírem na Chaplina a dnes si zase pustí Mr. Beana. V jejich videotéce se nacházely výhradně filmy, které měl rád Uffe. Vydržel se dívat nanejvýš půl hodinky, potom usnul. Merete ho přikryla a nechala spát dole na pohovce. V průběhu noci přišel sám nahoru do ložnice, chytil Merete za ruku a trošku pochrupával na své straně manželské postele, dokud neusnul. Až když tvrdě spal a tiše přitom odfukoval, rozsvítla Merete lampu a začala s přípravou na další den.

Tímto způsobem trávil večery i noci, protože takhle to měl Uffe rád. Její sladký, nevinný malý bráška, roztomilý, němý Uffe.

Dveře, na kterých byl již jistě připevněný mosazný štítek s nápisem *Oddělení Q*, byly vysazené z pantů a opíraly se o trubky topení, vinoucí se sklepem, a hned vedle stálo deset poloprázdných kbelíků se zaschlou barvou; to celé mělo představit Carlovu novou kancelář. U stropu viselo pět zářivek, které po určité době způsobovaly úporné bolesti hlavy. Ale stěny byly pěkné — až na barvu připomínající nátěry, kterými se pyšnila zdravotnická zařízení bývalého východního bloku.

„Třikrát bravo Marcusi Jacobsenovi,“ zabručel Carl a pokusil se získat přehled o situaci.

Posledních sto metrů, které musel cestou ke kanceláři urazit, nepotkal ani živáčka. Na tomto konci sklepa se nevyskytovali ani lidé, ani denní světlo, vzduch či cokoliv, co by narušovalo dojem, že se člověk ocitl na souostroví Gulag. Nic nepřipomínalo film *Lampasy* z jednaosmdesátého s Billem Murrayem víc než tohle.

Na stole svítily dva zbrusu nové počítače a z nich trčely smotky kabelů. Jeden patrně připojili na intranet, druhý ke zbytku světa. Dvojku si poplácal, podle libosti mu umožní trávit hodiny surfováním na internetu. Nebude muset dodržovat žádná otravná omezení kvůli bezpečnosti centrálního serveru, což je vždycky obrovská výhoda. Poohlédl se po něčem, co by mohl použít jako popelník, a vyklepal z krabičky první pepermintovou cecilku. *Kouření vážně škodí vám i lidem ve vašem okolí*, přečetl si na krabičce. Pozorně se rozhlédl po místnosti. Těch pár stínek, co tu někde brouzdá, to rozdejchá. Zapálil si a pořádně potáhl. Není to tak špatné být šéfem vlastního oddělení.

„Materiál ti pošleme rovnou dolů,“ tvrdil Marcus Jacobsen, ale kromě archu papíru o velikosti A5 a prázdných

zásuvek tu nic nebylo. Mohl by se tu trošku zařídit, než mu něco pošlou. Ale do ničeho se mu nechtělo, nepotřeboval nic zařizovat, dokud za ním s něčím nepřijdou.

Zajel kancelářskou židli blíž k hraně psacího stolu, posadil se a pohodlně se uvelebil s nohama na stole. Takhle doma proseděl většinu nemocenské. V prvních týdnech se jen díval do prázdna, kouřil a pokoušel se nemyslet na tíhu Hardyho nehybného těla a na Ankerovo chroptění pár vteřin před smrtí. Později bloumal na internetu, bez plánu a bez cíle, jen aby se otupil, a v tom teď mínil pokračovat. Mrkl na hodinky. Už má odpracovaných pět minut, brzy bude moct jít domů.

Carl bydlel v Allerødu, protože tam chtěla bydlet jeho žena, než ho opustila a odstěhovala se do zahrádkářské kolonie v Islevu. Přesně si vzpomínal, jak k tomu tenkrát došlo. Vigga seděla nad mapou Sjællandu a najednou si uvědomila, že kdyby si chtěla splnit všechna svá přání, musela by tomu odpovídat i jejich finanční situace. A proto ji napadl Allerød, hezké městečko na trase příměstského vlaku na sever od Kodaně. Všude samá pole, les takzvaně v pěší vzdálenosti, pár rozkošných malých obchůdků, kino, divadlo, společenské vyžití v klubech a spolcích a nádavkem obytná zóna ve čtvrti Rønneholtpark. Nadchlo ji to. Za přiměřenou cenu by si mohli koupit dostatečně velkou betonovou řadovku pro sebe a pro jejího syna z prvního manželství a mohli by k tomu získat právo využívat tenisové kurty, plavecký bazén a společenský dům. Ocitli by se v blízkosti polí a slatin a spousty dobrých sousedů, protože v Rønneholtparku spolu všichni dobře vycházejí, jak se dočetla. Tehdy to Carl za žádnou výhodu nepovažoval, protože kdo by sakra věřil takovým výmyslům. Časem však změnil názor. Nebýt prá-

tel z okolí, bůhví jak by to s ním dopadlo. Nejprve od něj odešla žena, ale nechtěla se rozvést a usadila se v chatce. Měla řadu velmi mladých milenců a dost nepříjemný zlovyk o nich Carlovi vyprávět do telefonu. Syn s ní odmítl dál žít a přestěhoval se zpět ke Carlovi, svému nevlastnímu otci, zrovna když procházel tím nejnesnesitelnějším obdobím puberty. Nakonec došlo ke střelbě na Amageru — a tím se zhroutilo vše, k čemu se Carl kdy upínal: jasná životní náplň a pár kolegů, co neřeší, kterou nohou vstal ráno z postele. Nebýt Rønneholtparku a jeho obyvatel, nejspíš by skončil špatně.

Když přijel domů, postavil jízdní kolo do stojanu pod kuchyňským oknem a zaznamenal, že do domovského přístavu zavítali i další dva jeho obyvatelé. Ze sklepa jako obvykle hřímala opera, jejíž hlasitost nastavil podnájemník Morten Holland na maximum, a z prvního patra řval na plné pecky tvrdý rock nevlastního syna. Na světě snad nemohla existovat hrůznější zvuková kombinace.

Vstoupil do brány pekelné a až po několikátém zadupání se mu podařilo zneškodnit Rigoletta dole ve sklepě. S klukem to tak hladce nepůjde. Schody nahoru bral po třech a ani se neobtěžoval zaklepat na dveře.

„Jespere, hergot...! Vysklil jsi tím rámusem dole v Pinjevangenu dvě okna. To si zacvakáš,“ zařval z plných plic.

Jenže tohle už kluk jednou slyšel, a tak se dál hrbil nad klávesnicí a nehnul ani brvou.

„Ztlum to,“ zaječel mu Carl přímo do ucha. „Vypni to, nebo ti přeštípnu kabely.“

To trochu zabralo.

Dole v kuchyni mezitím Morten Holland prostřel na stůl. Jeden ze sousedů mu říkal záložní hospodyňka z čísla 73,

ale to se pletl. Morten nebyl jen nějaká náhražka, ale ta nejlepší, nejplnohodnotnější hospodyně, jakou kdy Carl měl. Nakupoval, pral, vařil, uklízel a přitom se jeho jemné rty zachvívaly tóny slavných operních árií. A ještě k tomu platil nájem.

„Byl jsi dneska na univerzitě, Mortene?“ zeptal se ho Carl, i když předem věděl, co mu na to řekne. Mortenovi bylo třiatřicet a poslední tři roky strávil pilným studiem. Věnoval se s obrovským nasazením téměř všemu; zanedbával jen ty tři obory, na které se zapsal. Výsledkem byly ohromující znalosti z mnoha oblastí, s výjimkou předmětů, na které pobíral studentskou podporu a kterými by se snad někdy v budoucnu měl živit.

Mortenovo zavalité sádelnaté tělo se zachvělo a otočilo se k němu zády. „Rozhodl jsem se, že přestoupím na občanku.“

Už o tom mluvil dřív, bylo pouze otázkou času, kdy to znovu vytáhne. „Hergot, Mortene, neměl bys nejdřív dodělat politologii?“ neodpustil si Carl otázku.

Morten osolil obsah hrnce, zamíchal a prohlásil: „Většina lidí na politologii volí vládní strany, a to není můj šálek čaje.“

„A jak jsi na to, prosím tě, přišel? Vždyť tam vůbec nechodíš.“

„Byl jsem tam včera a vyprávěl jsem jim vtip o Karině Jensenové.“

„Vtip o političce krajní levice, která skončí jako liberálka? To nemohlo být nic náročného.“

„Řekl jsem, že je výjimka potvrzující pravidlo *dlouhý vlasy, krátkej rozum*, a oni se nesmáli!“

Morten byl přerostlý školák, androgynní bytost, panic, jehož společenské kontakty spočívaly v tom, že prohodil pár

slov se zákazníci videopůjčovny, ovšem u boxu s mraženými potravinami dokázal hodiny mluvit o tom, jestli špenát zahušťovat smetanou či nikoliv. Byl zvláštní.

„Mortene, to, že se nesmáli, může mít víc důvodů. Já jsem se taky nesmál, a přitom vládní strany nevolím, kdyby tě to zajímalo.“ Nic naplat, dokud bude Morten ve video-půjčovně slušně vydělávat, může si studovat, co chce. „Takže občanka, jo? A nebude to nuda?“

Morten pokrčil rameny a nakrájel do hrnce pár kousků mrkve. Chvilí mlčel, což u něj nebylo obvyklé, a Carl vytušil, co bude následovat.

„Volala Vigga,“ prolomil konečně Morten ticho hlasem plným obav a přihrčil se. Zpravidla ještě dodával: „Don't shoot me, I'm only the piano player,“ ale tentokrát mlčel.

Carl na to nereagoval; jestli mu Vigga něco chce, tak ať volá, když je doma.

„Myslím, že je jí v té chatce zima,“ odvážil se Morten pípnout a přitom mocně zakvedlal lžící v hrnci.

Carl se k němu vztekle otočil, ale zarazila ho libá vůně pokrmu. Už dlouho se mu tak nesbíhaly sliny. „Tak zima, jo? A proč nenacpe do kamen ty darmošlapy, se kterými se tahá!“

„Vo co de?“ ozval se Jesper ve dveřích a kakofonie deroucí se z jeho pokoje otrásala stěnami chodby.

Učiněný zázrak, že ho vůbec slyšeli.

Po třech dnech střídavého zírání do Googlu a na zeď ve sklepe, kdy už znal cestu k toaletě nazpaměť a cítil se odpočatější než kdy předtím, urazil Carl čtyři sta padesát dva kroků do druhého poschodí k bývalým kolegům. Chtěl je požádat, aby řemeslníci už dokončili úpravu sklepa, například aby mu nasadili dveře a on s nimi mohl alespoň třísknout, když už nic

jiného. A také jim chtěl opatrně připomenout, že mu ještě nedodali složky s případy. Ne že by to spěchalo, ale nechtěl přijít o práci dřív, než nějakou vůbec dostane.

Snad tiše doufal, že se o něj budou bývalí kolegové zvědavě zajímat, až se na oddělení objeví: jestli není na pokraji zhroucení nebo jestli v podzemí nepřišel o všechnu barvu a není bledý jako smrt. Byl připraven na všetečné a pohrdavé pohledy, velice se však zmýlil. Kolegové se bezhlesně vytratili, bez jediného klopýtnutí zapluli hladce do svých kanceláří a vzduchem se nesl jen zvuk zaklapávajících zámků.

„Co se to tu děje?“ zeptal se mladíka, kterého v životě neviděl a který vybaloval jakési bedny v první kanceláři.

Mladý muž mu podal ruku a řekl: „Peter Vestervig, těší mě, jsem z policejní služebny Centrum, mám být ve Viggově skupině.“

„Ve Viggově skupině? Viggo Brinka?“ zeptal se Carl. Viggo, vedoucí týmu? Tak to ho museli jmenovat včera.

„Ano. A vy jste...?“ chopil se mladík Carlovy ruky.

Carl mu zběžně potřásl rukou a rozhlédl se bez odpovědi po místnosti. Narazil na další dva neznámé obličeje. „Taky z Viggova týmu?“

„Ano, až na toho u okna, ten ne.“

„Máte tu nový nábytek, jak vidím.“

„Ano, právě ho přinesli. Nejste vy Carl Mørck?“

„Býval jsem,“ odpověděl Carl a vydal se do kanceláře Marcuse Jacobsena.

Dveře byly dokořán, ale ani zavřené dveře by mu nezabránily vpadnout dovnitř. „Jak to, že jste nabrali nové lidi, Marcusi?“ Šel bez okolků k věci a přerušil probíhající schůzi.

Vedoucí oddělení se odevzdaně podíval na náměstka a sekretářku. „Z hlubin k nám vystoupal sám Carl Mørck

a my budeme pokračovat za půl hodiny, prosím,“ oznámil a shrnul dokumenty na hromádku.

Carl se na odcházejícího náměstka ušklíbl a ten mu oplatil stejnou mincí. Inspektor Lars Bjørn dokázal bez obtíží přeladit a kromě vřelých citů uměl projevit i chlad.

„Jak se ti tam dole daří, Carle? Už sis seřadil případy podle důležitosti?“

„Jistým způsobem ano, rozhodně ty, co se mi dostaly do ruky.“ Máchl za sebe a zeptal se, co že se to u nich děje.

„No, to ti můžu samozřejmě vysvětlit.“ Povytláhl obočí a narovnal stoh nových případů na psacím stole, který připomínal šikmou věž v Pise. „Máme tolik nových případů, že jsme museli postavit další dva vyšetřovací týmy.“

„Namísto mého týmu?“ zhořkl Carlovi úsměv na rtech.

„Jo, plus další dva navíc.“

Carl se zamračil. „Tři týmy. Kde jste na to sakra vzali?“

„Zvláštní nařízení. To víš, reforma v přerozdělování prostředků.“

„Jak bych to asi tak mohl vědět? To je ale hnus.“

„Chtěl jsi něco konkrétního, Carle?“

„Jo, ale teď mě napadá, že to počká. Nejdřív si musím něco ověřit. Stavím se později.“

Bylo všeobecně známo, že mnozí členové strany Pravice pocházeli z komerční sféry. Ve straně se setkávali, družili a prosazovali zájmy podnikatelů. Nejnablýskanější strana ve státě byla ale zároveň bůhvíproč velmi přitažlivá i pro lidi od policie a z armády. Momentálně v ní působili minimálně dva poslanci tohoto druhu, kteří zasedali v parlamentu v Christiansborgu. Jeden byl gauner, který se policií prosmýkl astronomickou rychlostí, jen aby byl zase co nejdřív venku. Ale druhý byl starý vrchní komisař, kterého